

Can Mataporcs.

Tots ells pagaven censos als Roure, alguns en metàl·lic i d'altres en parts de collita, sobretot a la prestació d'1/7 part dels fruits que collissin en el cas de les peces de terra que havien estat establertes a rabassa morta. Sembla que el nombre de cessions que es van fer per a plantar-hi vinya va ser important.

Enmig de tots aquells subemfiteutes i rabassaires, l'any 1748 Madrona Roure i el seu fill Pere Roure continuaven reconeixent que tenien "tota aquella part de cases, a saber, una casa de dos cossos, part de las casas del mas Roure, junt ab un tros de terra [...] detrás las casas", així com cinc peces de terra més, per la Comanda de Sant Joan de Jerusalem, tal i com els seus avantpassats ja havien reconegut posseir l'any 1716 o el 1635.

Un nou paisatge a la Sagrera

Fruit de tots aquests subestabliments i vendes, diverses famílies es van instal·lar a l'entorn del mas Colomer, i van obtenir el permís per fer-s'hi una casa. Aquest procés,

iniciat a la primera meitat del segle XVIII, va transformar el paisatge de la zona, que va quedar poblat amb diversos habitatges i esquitxat amb feixes de vinya.

Just al davant de l'antiga masia dels Roure, en Lluís Bonet i els seus descendents van construir la casa coneguda com can Lluís, un estatge on no només hi ha hagut Peres i Isidres, com creia recordar la família Bonet.

A la banda de ponent, el citat Esteve Baró, mestre de cases, va adquirir els terrenys sobre els quals, més tard, es va aixecar una altra casa coneguda com can Bruno Mestre (el fill del dit Esteve, que es deia Bruno i que també era mestre de cases, va originar-ne el nom).

I al costat de llevant, Anton Pau Lluch Iglésies hi va construir un altre petit habitatge. Quan el seu fill, Bernardí Lluch, es va casar amb Madrona Xalabarder, pubilla de can Farrarons, aquest va aportar la casa com a dot i, amb el temps, es va arribar a conèixer com can Farrarons Xic.